

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 568/2528

นายประจวบ ถิ่นหาญวงศ์โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัดพรเทวาก่อสร้าง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.วิ.พ. มาตรา 147, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 35, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 83, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ. มาตรา 221

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในคดีอาญาแม้จะต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ก็มิได้ห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย และอาจมีการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ได้ คดีจึงถึงที่สุดเมื่อสิ้นกำหนดระยะเวลาฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 147 วรรคสอง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 โดยมีต้องคำนึงว่ามีการยื่นฎีกาแล้วหรือไม่ในคดีความผิดต่อส่วนตัว เมื่อ

คำพิพากษา

โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาฎีกา แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ก็เป็นการถอนฟ้องก่อนที่คดีจะถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 35 วรรคสอง แล้วเมื่อจำเลยไม่คัดค้าน ศาลชั้นต้นชอบที่จะอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องได้เมื่อปรากฏว่าคดีได้ขึ้นสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจสั่งคำร้องขอถอนฟ้องของโจทก์ได้โดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นสั่งเมื่อศาลฎีกาอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้อง สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(2)อันมีผลให้คำพิพากษาของศาลล่างระงับไปด้วยในตัว ให้จำหนายคดีออกเสียจากสารบบความของศาลฎีกา (ประชุมใหญ่ครั้งที่ 1/2528)กรณีสืบเนื่องมาจากศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คพ.ศ. 2497 มาตรา 3 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ลงโทษปรับจำเลยที่ 1 จำคุกจำเลยที่ 2 ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้คู่ความฟังเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2526 ต่อมาวันที่ 21 เมษายน 2526 ซึ่งยังอยู่ภายในกำหนดระยะเวลาฎีกาโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้อง จำเลยทั้งสองไม่คัดค้าน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า คดีนี้ต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริงและยังไม่ฎีกา จึงถือว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ถึงที่สุดให้ยกคำร้องโจทก์อุทธรณ์คำสั่งศาลอุทธรณ์พิพากษายืนโจทก์ฎีกาศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่วินิจฉัยว่า ปัญหาว่าภายในกำหนดระยะเวลาฎีกาโจทก์จะขอถอนฟ้องโดยที่ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาได้หรือไม่ เห็นว่า แม้คดีนี้จะต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 218 ก็ตามแต่ก็มีได้ห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย และอาจมีการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 221 ได้คดีจึงถึงที่สุดเมื่อสิ้นกำหนดระยะเวลาฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 147 วรรคสองประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ทั้งนี้ โดยมีต้องคำนึงว่ามีการยื่นฎีกาแล้วหรือไม่ เมื่อปรากฏว่าโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องคดีนี้ในวันที่ 21 เมษายน 2526 ซึ่งยังอยู่ภายในกำหนดระยะเวลาฎีกา แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ก็เป็นการถอนฟ้องคดีความผิดต่อส่วนตัวก่อนที่คดีจะถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 35

วรรคสอง แล้วเมื่อจำเลยทั้งสองไม่คัดค้าน ศาลชั้นต้นจึงชอบที่จะอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องได้อัน
เมื่อปรากฏว่าคดีได้ขึ้นมาสู่ศาลฎีกาแล้ว ศาลฎีกาก็ออมมีอำนาจสั่งคำสั่งถอนฟ้องของโจทก์ได้
และกรณีนี้ศาลฎีกาเห็นสมควรมีคำสั่งเสียเองโดยไม่ต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลชั้นต้นสั่งพิพากษา
ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์และคำสั่งศาลชั้นต้น อนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องได้ สิทธินำคดีอาญามา
ฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(2) อันมีผลให้
คำพิพากษาของศาลล่างระงับไปด้วยในตัวให้จำหน่ายคดีออกเสียจากสารบบความของศาลฎีกา

องค์คณะ

สำเนียง ด้วงมหาสอน · พิชัย วุฒิจำนงค์ · อภินัย ปุષปาคม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://thaideka.online/deka/568/2528>